

KIRKONKUKKO

KYRKTUPPEN

Syksy • 2024 • Höst

Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge
Den finske menigheten i Norge
Kirkens hus
Rådhusgata 1-3
0151 Oslo, Norge

**Pappi
Präst**
+47 481 10 813
Päivi Aikasalo
paivi.aikasalo@finskekirken.no

Kirkonkukko • Kyrktuppen
2024-3
31. vuosikerta • 31. årgång
Vastaava toimittaja • Ansvarig redaktör
Roosa Marjaniemi

Bedriftstrykkeriet, Oslo

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE

Joulumuistojen taikaa

Meillä jokaisella on muistoja jo vietetyistä jouluis-
ta – ehkä se on joulupukin odotus, ensimmäinen
itse koristeltu kuusi tai lämpöinen hetki joulusau-
nassa. Monille myös rakkaimpien joululaulujen
laulaminen on jokavuotinen perinne.

Joulun muistot vievät meidät lapsuuden hetkiin.
Jouluna muistot heräävät eloon. Tuttujen perin-
teiden äärellä on helppoa kokea nostalgiaa.

Hetki esimerkiksi rakkaimpien joululaulujen ää-
rellä antaa mahdollisuuden rakentaa uusia läm-
pimiä muistoja vanhojen rinnalle. Myös perheen
pienet pääsevät rakentamaan ensimmäisiä joulu-
muistojaan ja vuosien päästä voivat kokea sa-
manlaista nostalgiaa jouluna luotujen muistojen
äärellä.

Täällä Norjassa voimme yhdessä jakaa joulumuis-
toja ja samalla luoda uusia. Lehden sivuilta löydät
kaikki seurakuntamme joulun ajan tilaisuudet.

Uskon, että lehden kansista löytyy paljon muuta-
kin kiinnostavaa sisältöä. Mukavia lukuhetkiä ja
erittäin hyvää joulun ajan odotusta!

Viestintävastaava

Julminnenas magi

Alla har vi minnen från tidigare jular - kanske är
det väntan på jultomten, den första granen man
själv klädde eller en stund i den varma julbastun.
För många människor är det en årlig tradition att
sjunga sina favorit julsånger.

Julminnena tar oss tillbaka till barndomens
ögonblick. På julen väcks minnena till liv. Det är
lätt att uppleva nostalgi kring välbekanta tradi-
tioner.

En stund med dina favorit julsånger ger dig till ex-
empel möjlighet att skapa nya varma minnen vid
sidan av de gamla. Även de små i familjen får byg-
ga upp sina första julminnen och långt senare kan
de uppleva likadan nostalgi med de minnen som
skapats runt jul.

Här i Norge kan vi dela våra julminnen tillsam-
mans och samtidigt skapa nya. I tidningen hittar
du vår församlings alla julevenemang.

Jag tror att det finns mycket annat intressant in-
nehåll i tidningen också. Trevliga lässtunder och
en riktigt glad väntan på jul!

Kommunikationsansvarig

Syksy 2024

Ledare	3
Pääkirjoitus	3
Purjehduksesta pankkimaailmaan	6
Från segling till bankvärlden	12
Norjan kirkon pappina Pohjois-Tromssassa	18
Som präst i den norska kyrkan i Nord Tromsö	19
Rippikoulu: uusia ystäviä ja elämänmittaisia muistoja	20
Skriftskolan: nya vänner och livslånga minnen	24
Adventin ajan tapahtumia	28
Piispa Jukka Keskitalon tervehdys	31
Biskop Jukka Keskitalos hälsning	31
Kirkolliset toimitukset	32
Kevään tapahtumia	33
Säännölliset kokoontumiset	33
Nu tändas tusen juleljus	34
Joulupuu on rakennettu	35

Marcus Kavaleffilla on mitä vaiherikkain urheilutausta. Kiinnostus urheiluun on lähtöisin jo lapsuudesta. Marcus Kavaleff har den mest varierande idrottsbakgrunden. Intresset för sport började redan i barndomen.

Vuosi sitten Anssin Elenius siirtyi Norjan kirkon palvelukseen ja jakaa nyt kokemuksiaan uudesta työpaikastaan. För ett år sedan flyttade Anssi Elenius över i norska kyrkans tjänst. Han delar nu med sig av sina erfarenheter från sitt nya jobb.

Sanni Selin Oslosta päätyi Suomeen Orivedelle Päiväkummun leirikeskukseen kansainväliseen rippikouluun.

Sanni Selin från Oslo hamnade i Orivesi, Finland, på Päiväkumpu lägercentrums internationella skriftskola.

Adventin ajan tapahtumat

Purjehduksesta pankkimailmaan

TEKSTI ROOSA MARJANIEMI
KUVAT ROOSA MARJANIEMI JA MARCUS KAVALEFF

Marcus Kavaleffin kilpauraan on kuulunut niin uintia, purjehdusta, keihäänheittoa kuin pyörätuolikäsipalloa. Intohimo urheiluun on aina ollut läsnä. Nyt fokus on työelämässä.

Marcus Kavaleff laittaa herätyksen normaalin työpäivän puoli kuudelta. Työmatkaan Instabankin konttorille menee suuntaansa noin tunnin verran.

- Harvoin sitä jaksaa mitään ylimääräistä töiden jälkeen, sillä matkoihin menee niin paljon aikaa. Arkea helpottaa kuitenkin se, että kahdesti viikossa voi pitää kotikonttori-päivän.

Kavaleff on ollut Instabankissa nyt neljä vuotta. Yhden kuuden kuukauden pätkän hän teki töitä kahdessa paikassa, sekä pankissa että Helly Hansenilla. Kaikki energia ei ole aina suuntautunut työnteekoon, sillä Kavaleffilla on mitä vaiherikkain urheilutausta. Kiinnostus urheiluun on lähtöisin jo lapsuudesta.

- Urheilu on aina ollut iso osa elämääni. Urheilun kautta olen päässyt kokemaan asioita, joita en muuten olisi päässyt kokemaan. Olen aina ollut tosi kiinnostunut urheilusta ja seu-

rannut sitä paljon. Kesällä olympialaisten aikaan nenä oli aika kiinni telkkarissa.

Tavoitteellista uintia

Uintiharrastus tuli arkeen noin 7-vuotiaana. Espoosta kotoisin oleva Kavaleff valitsi uinnin, sillä liikuntarajoitteisena hän koki, että se olisi sopiva liikuntamuoto. Ensimmäiset uintikilpailut hän kilpaili noin 8-vuotiaana. Mitä enemmän ikää tuli, sitä enemmän myös treenimäärät kasvoivat. Nuorempana kuvioissa oli jonkin aikaa myös pyörätuolikoripallo.

-Uinnissa treenimäärät ovat kovia kun sitä tehdään tavoitteellisesti. Vaikka vesi on kevyt elementti niin se vaatii tosi paljon keholta. Alussa uin ryhmässä, jossa oli muitakin vammaisurheilijoita. Kun treenimäärät kasvoivat, aloin uimaan vammattomien kanssa eli siirryin tavalliseen treeniryhmään. Edustin Cetus uintiseuraa ja myöhemmin siirryin Helsingfors sim-

sällskap riveihin.

Uintiseurat järjestivät sarjoja myös vammaisurheilijoille, mutta kisoissa sai monesti uida vain kelloa vastaan eikä kilpakumppaneita ollut riittävästi. Uinti jäi kilpatasolla noin 15-vuotiaana. Palo kokeilla siipiä jonkin muun lajin parissa oli kuitenkin kova.

- Minulla on aina ollut vahva kilpailuvietti. Voittaminen ei ole ollut tärkeintä, mutta kilpaila olen aina halunnut. Ajattelin, että en halua vain huvikseen harrastaa jotain vaan mukana tulee olla kilpaileminen.

Uuden lajin pariin

Uinnin jäätyä Kavaleff osallistui erilaisiin lajikokeiluihin ja löysi Espoon pursiseuran järjestämästä kokeilutapahtumasta purjehduksen.

- Purjehdus oli minulle ihan uusi juttu ja harrastin sitä koko lukioajan. Oli tosi rentouttavaa koulupäivän jälkeen päästä merelle seilailemaan. Lajin henkeen kuului, että treenejä ei otettu liian tosissaan ja kisoihin mentiin pitämään hauskaa.

Kavaleff edusti Helsingfors segelklubb seura ja siirtyi myöhemmin NJK:n riveihin. Treenit olivat Helsingin Lauttasaaressa.

- Purjehduksessa osallistuin melkeinpä kaikkiin lähialueen kisoihin. Ensimmäiset purjehduskilpailut olivat Hangon regatta. Monilla kilpakumppaneilla oli vuosikymmenien purjehdustausta. Mukana oli maailmanmestareita ja muita tosi lahjakkaita purjehtijoita.

Kavaleffin mielestä purjehduksessa hienoa

Purjehdusta Kavaleff harrasti koko lukioajan ja pääsi kilpailemaan myös kansainvälisellä tasolla. Lajin henkeen kuitenkin kuului, että treenaamista ei otettu liian tosissaan ja kilpailuihin mentiin pitämään hauskaa.

oli myös se, että kaikki olivat käytännössä samalla viivalla. Koska lajissa ei jalkoja tarvinnut, kaikki kisasivat toisiaan vastaan. Kaikki työ tehtiin käsillä.

-Minulla oli mahdollisuus pärjätä samalla tavalla kuin muillakin liikuntarajoitteisuudesta huolimatta. Kaikilla olivat samat veneet ja vammalla ei ollut mitään tekemistä suorituksen kanssa. Jos jotenkin mokasi kisan aikana niin se oli oma vika.

Aluksi Kavaleff ajatteli, että ei lähde enää tavoittelemaan mitään suurta purjehduksen parissa. Mieli kuitenkin muuttui.

Katse paralympialaisiin

- Purjehduskisoissa kävi eräs toinenkin vammaisurheilija, Niko Salomaa, joka edusti suomea Rion paralympialaisissa 2016. Asetin itselleni tavoitteeksi Tokion paralympialaiset.

Ajattelin, että jos Niko on päässyt niin pääsen minäkin. Vanhemmat kannustivat paljon, veivät treeneihin ja kisoihin. Olen tosi kiitollinen siitä, että he ovat aina tukeneet kaikkea mitä olen ryhtynyt tekemään.

Kavaleffilla oli suunnitelma: päästä huipulle ja lopettaa siellä. Hän pääsi Suomen paralympiakomitean ylläpitämään nuorten paralympiaryhmään. Sinne pääsemiseksi lajiliiton tuli ehdottaa urheilijaa kyseiseen ryhmään. Paralympiaryhmälle järjestettiin 4 kertaa vuodessa leiri liikuntakeskus Pajulahdessa. Leirien tarkoitus oli valmistaa urheilijoita huipulle. Kaikilla, jotka ryhmään valittiin, oli yksi ja ainut tavoite: päästä paralympialaisiin. Sieltä on myös moni kyseisiin kilpailuihin päässyt.

- Ensimmäiset kansainväliset kilpailut olivat nuorten euroopanmestaruuskilpailut 2016 Italiassa. Oli hienoa lähteä joukkueena, sillä yhteishenki oli mahtava. Tuntui myös hienolta

lähteä Suomen kylmistä vesistä purjehtimaan shortseissa ja t-paidassa.

Pieniä mutkia tuli myös matkan varrella. Tieto siitä, että kilpailuvene tuli olla kahden eikä yhden purjehdittava, ei ollut yltänyt Suomen joukkueelle asti. Kavaleff pohti yhdessä muiden kanssa, että miten ongelma ratkaistaan. Ensimmäisenä kilpailupäivänä yksi vapaaehtoinen lähti kisaamaan Kavaleffin kanssa. Toisena kilpailupäivänä eräs judokaurheilija tarjoutui purjehduskaveriksi. Sijoituksellista menestystä ei tullut, mutta kokemus oli kummallekin hieno. Kilpailujen lopussa Kavaleff palkittiin kisojen fair play -urheilijaksi.

Myöhemmin Kavaleff sai kuulla, että purjehdusta ei enää valittu Tokion paralympialaisiin ja tämä tuntui kovalta takaiskulta.

- Syy tälle oli se, että eräs liitto ei ollut ehtinyt toimittaa kaikkia vaadittavia dokumentteja kansainväliselle paralympiakomitealle. Koen silti, että pääsin purjehduksen kautta kokemaan todella paljon.

Kavaleff jatkoi kuitenkin paralympiaryhmässä vielä vuoden, jolloin hän toimi joukkueen kapteenina. Uuden lajin aloittamistakin pohdittiin, kuten keihäänheittoa, ja sitä Kavaleff myös treenasi jonkin aikaa. Joitain keihäskisoja tuli alle, kuten Pihtiputaan keihäskarnevaalit. On-

gelmaksi muodostui se, että paraurheilijat luokitellaan vammaluokan mukaan, jotta jokainen kilpailisi mahdollisimman tasavertaisia urheilijoita vastaan. Kun tietyt luokat yhdistetään, on käytännössä toinen aina heikompi luokka. Luokkien yhdistäminen ei ollut Kavaleffille suotuisa kisoissa menestymisen suhteen.

- Lopetin nuorten paralympiaryhmässä noin viiden vuoden jälkeen. Ison kiitoksen voisin välittää koko ryhmälle sekä erityisesti Katja Saariselle, joka vielä tälläkin hetkellä on paralympiakomiteassa töissä ja vastuussa tästä ryhmästä.

Kavaleff sai ryhmässä ollessaan paljon positiivisia kommentteja siitä, että hän toi ryhmään hyvää henkeä ja vaikutti myös ryhmädynamiikkaan. Tämä antoi kipinän siihen, että hän voisi lähteä seuraavaksi tekemään jotain muiden urheilijoiden hyväksi.

Opinnot

- Halusin lähteä opiskelemaan urheilujohdamista. Suomesta en löytänyt mitään mieleistä, joten aloin katsomaan ulkomailta vaihtoehtoja. Tiesin, että Norjassa on hyvät urheilumahdollisuudet ja resurssit. Vammaisurheilusta Norjassa minulla ei ollut paljon tietoa, mutta otin riskin ja päätin lähteä. Hain kouluun ja sain paikan.

Kavaleff aloitti opinnot Lillehammerissa. Hän selvitti etukäteen, että asunto on esteetön. Esteetönsä se lopulta olikin, mutta sijainti ei niinkään.

- Asunnolle mennessä tajusin sen olevan melkein mäkihyppytornin juurella. Asunto oli alun perin rakennettu osaksi olympiakylää Lillehammerin vuoden -94 olympialaisia varten ja nyt niitä käytettiin opiskelija-asuntolina. Talvi oli tuloillaan ja lähin kauppa mäen alapuolella.

Näin jälkeenpäin kuvailisin tuota vuotta niin, että kun muut lähtivät armeijaan niin minä lähdin Lillehammeriin kasvamaan. Kyllähän hauis sen vuoden aikana kasvoi kun sen verran tuli noustua sitä mäkeä ylös.

Asuntoepisodin vuoksi Lillehammerin tarina päättyi yhteisen vuoteen. Seuraavaksi oli edessä muutto Osloon.

- Aloitin vuoden linjalla Norjan urheilukoulukeakoulussa Oslolla. Tämän aikana minulla tuli olo, että en enää halua painottaa opintojani urheilun puolelle. Ajattelin, että vain urheiluun keskittyminen voi rajata työmahdollisuuksia jostain muualta. Kun sain tutkinnon valmiiksi, löysin sellaisen tutkintolinjan kuin Bachelor in Administration and leadership. Painotin opintoja johtamiseen. Sieltä valmistuin noin vuosi sitten.

Seuraavaksi keskustelu siirtyi siihen, että miten urheilu on ollut läsnä Kavaleffin elämässä viimeisten vuosien aikana. Sieltäkin löytyy kiinnostava tarina.

”Ei enää mitään maajoukkuejuttuja”

- Halusin keksiä jotain urheiltavaa opintojen ja työn rinnalle. Tiesin, että Norjassa on pyörätuolikäsipalloa, joten laitoin käsipalloliitolle sähköpostia ja kyselin löytyisikö minulle seuraa. Löytyihän se.

Heittotaustan vuoksi Kavaleffille lyötiin pelipaita käteen melkein heti. Pari vuotta sitten Norjassa perustettiin pyörätuolikäsipallon maajoukkue. Siinä vaiheessa Kavaleff ajatteli, että ei enää mitään maajoukkuejuttuja. Hän urheilee vain koska se on kivaa.

- Minut kuitenkin valittiin ensimmäiselle maajoukkueleirille. Tämä tuli yllätyksenä, sillä en ollut vielä silloin Norja kansalainen ja tiesin,

Tällä hetkellä Kavaleff haluaa suunnata energiansa työelämään. Urheilu kulkee matkassa mukana, mutta rennolla otteella.

että en voi edustaa Norjaa. Lopputulos oli se, että minut valittiin myös ensimmäiseen kansainväliseen turnaukseen, EM-kisoihin Portugaliin. Siinä vaiheessa kansalaisuutta vaadittiin ja pistin kansalaisuushakemuksen sisään. Maajoukkue piti minulle paikkaa auki niin kauan kuin mahdollista, mutta hakemuksen käsittelyssä meni sen verran aikaa, että paikka piti lopulta antaa jollekin toiselle. Sain kansalaisuuden kaksi päivää sen jälkeen kun päätös toisen urheilijan ottamisesta minun tilalleni oli tehty. EM-kisat jäivät siis välistä, mutta edelleen pelaan samassa ringissä.

Nyt katse on enemmänkin työelämässä ja urheilun Kavaleff ottaa rennosti.

- Pyörätuolikäsipalloa yritettiin saada paralympialajiksi. Sain kuulla ettei se tule olemaan lajina Los Angelesin paralympialaisissa, joten se myös vaikutti päätökseen siitä, että urheilen tällä hetkellä vain omaksi ilokseni ja silloin kun huvittaa. Nyt haluan keskittyä työuraan ja työhöni Instabankissa.

Från segling till bankvärlden

TEXT ROOSA MARJANIEMI
BILDER ROOSA MARJANIEMI OCH MARCUS KAVALEFF

Marcus Kavaleffs tävlingskarriär har innefattat simning, segling, spjutkastning och rullstolshandboll. Passionen för sport har alltid funnits där. Nu är det fokus på arbetslivet.

Marcus Kavaleff ställer in alarmet en vanlig arbetsdag på klockan halv sex. Pendlingen till Instabankkontoret tar cirka en timme var väg.

- Det är sällan jag orkar göra något extra efter jobber, för arbetsresan tar så mycket tid. Däremot underlättas vardagen av att man två gånger i veckan kan ha hemmakontor.

Kavaleff har varit på Instabank i fyra år nu. Under ett halvår arbetade han på två ställen, både på banken och på Helly Hansen. All energi har inte alltid gått till jobbet, eftersom Kavaleff har den mest varierande idrottsbakgrunden. Intresset för sport började redan i barndomen.

- Idrott har alltid varit en stor del av mitt liv. Genom idrotten har jag fått uppleva saker som jag inte hade kunnat uppleva annars. Jag har alltid varit väldigt intresserad av sport och följt med den mycket. På sommaren, under OS, var näsan ganska mycket klistrad vid TV:n.

Målmedveten simning

Hobbyn simning kom in i vardagen vid ca 7 års

åldern. Kavaleff, som är från Esbo, valde simningen, eftersom han som handikappad kände att det kunde vara en lämplig träningsform. Han tävlade sina första simtävlingar när han var 8 år gammal. Med åldern ökade träningsmängden. I yngre ålder figurerade även rullstolshandboll ett tag.

- Inom simningen är träningsmängden hård när man håller på målinriktat. Även om vatten är ett lätt element kräver det mycket av kroppen. I början simmade jag i grupp med andra handikappade idrottare. När träningsmängden ökade började jag simma med de som inte var funktionshindrade, dvs jag gick över till en vanlig träningsgrupp. Jag representerade simföreningen Cetus och flyttade senare över till Helsingfors simsällskap.

Simklubbarna anordnade även serier för funktionshindrade idrottare, men på tävlingarna kunde man ofta bara simma mot klockan och det fanns inte tillräckligt med tävlande. Jag slutade simma på tävlingsnivå när jag var cirka 15 år. Jag brann starkt för att prova mina vingar i en annan sport.

Kavaleff flyttade till Norge för att studera idrottsledning. Åren i Norge har dock inneburit många vändningar inom såväl idrotten, arbetet som studierna.

- Jag har alltid haft en stark tävlingsinstinkt. Att vinna har inte varit det viktigaste, men jag har alltid velat tävla. Jag tänkte att jag vill inte göra något bara för skojs skull, utan det måste vara tävling inblandat.

Över till en ny sport

Efter att simningen upphört provade Kavaleff på olika sportgrenar och upptäckte segling vid en provsegling arrangerad av Esbo segelförening.

- Att segla var helt nytt för ig och jag höll på med det hela gymnasietiden. Det var riktigt avkopplande att segla vid havet efter skoldagen. Det låg i den sporten att träningen inte togs på alltför stort allvar och man deltog i tävlingarna för att det var roligt.

Kavaleff representerade Helsingfors segelklubb och flyttade sedan över till NJK. Träningen för sig gick på Drumsö i Helsingfors.

- Inom seglingen deltog jag i nästan alla tävlingar i närområdet. De första seglingstävlingarna var Hangö regattan. Många av de tävlande hade decennier av seglingserfarenhet. Det fanns världsmästare och andra riktigt duktiga seglare.

Enligt Kavaleffs uppfattning var det fina med seglingen också att alla praktiskt taget var på samma linje. Eftersom det inte behövdes ben i sporten tävlade alla mot varandra. Allt arbete gjordes för hand.

- Jag hade möjlighet att klara mig på samma sätt som alla andra, trots mitt rörelsehinder. Alla hade samma båtar och prestationen hade inget med skadan att göra. Om något gick fel under loppet var det helt och hållet ens eget fel.

Till en början trodde Kavaleff att han inte längre

Kavaleff gillade att segla under hela gymnasietiden och han tävlade också på internationell nivå. Det låg dock i sportens anda att träningen inte togs på alltför stort allvar och man skulle mest uppleva tävlingarna som skojiga.

skulle komma att ägna sig åt något stort i segling. Men det ändrades.

Med sikte på paralympiska spelen

- Det var en annan handikappsidrottare, som också deltog i seglingstävlingar, Niko Salomaa, som representerade Finland vid de paralympiska spelen i Rio 2016. Jag satte upp målet för OS i Tokyo. Jag tänkte att om Niko har klarat det, så kan jag också. Föräldrarna uppmuntrade mig mycket, körde mig till träningar och tävlingar. Jag är verkligen tacksam för att de alltid har stöttat allt jag har börjat göra.

Kavaleff hade en plan: ta sig till toppen och så sluta där. Han tog sig till paralympiska ungdomsgruppen som underhålls av Finlands paralympiska kommitté. För att komma dit måste idrottsförbundet föreslå en idrottare till den gruppen. Ett läger anordnades för den paralympiska gruppen fyra gånger om året vid idrottscentret i Pajulahti. Syftet med lägren var att

förbereda idrottarna för toppen. Alla som blev uttagna till gruppen hade ett enda mål: att ta sig till paralympiska spelen. Det är också många av de som varit där som nått hela vägen.

- De första internationella tävlingarna var 2016 års ungdoms-EM i Italien. Det var fantastiskt att åka dit som ett lag, för lagkänslan var stor. Det kändes också fint att lämna de kalla vattnen i Finland för att segla i shorts och t-skjorta.

Det kom också små hinder längs vägen. Vetskapen om att tävlingsbåten skulle seglas av två och inte en hade inte nått det finska laget. Till sammans med andra funderade Kavaleff på hur man skulle lösa problemet. På första tävlingsdagen fick Kavaleff med sig en volontär för att tävla. På tävlingens andra dag erbjöd sig en judoatlet att bli hans seglingskompis. Det blev ingen framgång placeringsmässigt, men upplevelsen var betydande för bägge. I slutet av tävlingarna belönades Kavaleff som spelens

Rullstolshandboll kom in i Kavaleffs liv här i Norge.

fair-play atlet.

Senare fick Kavaleff höra att segling inte längre skulle väljas in som gren i Paralympiska spelen i Tokyo och det kändes som ett hårt bakslag.

- Anledningen till det här var att ett förbund inte hade hunnit leverera alla nödvändiga dokument till Den Internationella olympiska kommittén i tid. Jag känner ändå att jag fick uppleva mycket genom seglingen.

Kavaleff fortsatte dock i det paralympiska laget ytterligare ett år, under vilket han tjänstgjorde som lagets kapten. Det övervägdes också om han skulle starta en ny idrottsgren, spjutkastet som Kavaleff hann träna ett tag. Det hanns med vissa spjuttävlingar, såsom spjutkarnevalen i Pihtipudas. Problemet var att para-atleterna klassificeras efter handikappskategorier, så att alla idrottare tävlar mot andra som är så jämslådade som möjligt. När vissa klasser så sammanlås finns det i praktiken alltid en klass som

är svagare än den andra. Att kombinera klasserna var inte gynnsamt för Kavaleff vad gäller framgång i spelen.

- Jag hoppade av juniorlaget i paralympiska gruppen efter ungefär fem år. Jag skulle kunna framföra ett stort tack till hela gruppen och framförallt till Katja Saarinen, som fortfarande arbetar i paralympiska kommittén och ansvarar för den här gruppen.

När Kavaleff var med i gruppen fick han många positiva kommentarer om att han tillförde gruppen en god stämning och han påverkade också gruppdynamiken. Det här gav honom gnistan så att han i fortsättningen kunde göra något för andra idrottare.

Studier

- Jag ville plugga idrottsledning. Jag hittade inga studier som jag gillade i Finland, så jag började leta efter alternativ i utlandet. Jag

visste att Norge har bra idrottsmöjligheter och resurser. Jag kunde inte så mycket om handikappidrott i Norge, men jag tog risken och bestämde mig för att prova. Jag sökte till skolan och fick studieplatsen.

Kavaleff började sina studier i Lillehammer. Han fick på förhand veta att lägenheten var handikappanpassad. Visst var själva lägenheten handikappvänlig, men inte läget.

- När jag kom till lägenheten insåg jag att den var belägen nästan vid foten av hoppporten. Lägenheten hade ursprungligen byggts som en del av den Olympiska byn inför OS 1994 i Lillehammer och nu användes den som studentlägenhet. Vintern var i antågande och närmaste butik låg nedanför backen. Så här i efterkant skulle jag kunna beskriva det, som att när andra åkte in i armén, åkte jag till Lillehammer för att växa upp. Och visst växte i varje fall mina biceps under det året då jag var tvungen att gå uppför den där backen så mycket.

På grund av bostadsituationen slutade Lillehammer episoden efter ett år. Näst väntade en flytt till Oslo.

- Jag påbörjade mina studier med ett år på idrottslinjen i Norges idrottshögskola i Oslo. Men jag kom snart fram till att jag inte längre ville fokusera mina studier på själva idrotten. Jag tänkte att om mitt fokus ligger på sporten kan det begränsa mina jobbmöjligheter på annat håll. När jag tog ut min kandidatexamen hittade jag en linje för Administration och ledarskap. Jag vände mina studier mot ledarskap. Jag fick min nya examen för ungefär ett år sedan.

Därefter gick samtalet vidare till hur idrotten har varit närvarande i Kavaleffs liv under de senaste åren. Här finns det också en intressant historia.

”Inga fler landslagsgrejer”

- Jag ville hitta en idrott jag kunde ägna mig åt vid sidan av studierna och arbetslivet. Jag visste att det finns rullstolshandboll i Norge så jag skickade en e-post till handbollsförbundet och frågade om de kunde hitta en klubb till mig. Och visst hittades den.

På grund av sin kastbakgrund fick Kavaleff en speltröja i handen nästan direkt. För ett par år sedan etablerades ett landslag i rullstolshandboll i Norge. Då tänkte Kavaleff att inga fler landslagsgrejer. Han idrottar bara för att det är skojigt.

- Jag blev dock uttagen till det första landslagslägret. Det här kom som en överraskning, eftersom jag då ännu inte var norsk medborgare och jag visste att jag inte kunde representera Norge. Det hela slutade med att jag också blev uttagen till den första internationella turneringen, EM i Portugal. Då krävdes medborgarskap och jag lade in medborgarskansökan. Landslaget höll platsen öppen för mig så länge som de kunde, men behandlingstiden för ansökan tog för lång tid att de blev tvungna att ge platsen till en annan spelare. Jag fick mitt medborgarskap två dagar efter att beslutet att ta en annan idrottare i mitt ställe hade fattats. Så jag missade EM, men jag spelar fortfarande i samma ring.

Nu ligger hans fokus mest på arbetslivet och Kavaleff tar lätt på idrotten.

- Det gjordes ett försök på att göra rullstolshandboll till en olympisk sport. Jag fick höra att det inte kommer att vara en gren i OS i Los Angeles, så det påverkade också mitt beslut om att jag för närvarande bara idrottar för mitt eget nöje och när jag känner för det. Nu vill jag istället satsa på min karriär och mitt arbete på Instabank.

Norjan kirkon pappina Pohjois-Tromssassa

Rovasti Anssi Elenius työskenteli suomalaisten pappina Norjassa kahdeksan ja puoli vuotta. Vuosi sitten hän siirtyi Norjan kirkon palvelukseen ja jakaa nyt kokemuksiaan uudesta työpaikastaan.

Nykyisin olen norjalainen pitäjänpappi Tromssan naapurikunnassa Ylkeässä (norjaksi Lyngen). Tapaan päivittäin kaikenikäisiä ihmisiä erilaisissa elämäntilanteissa, mikä tekee työpäivistä monipuolisia. Pääasiassa norjankielisessä työympäristössä ja sen paikallisissa murteissa on omat haasteensa. Työrutien ja saarnakielen muuttaminen norjaksi on kuitenkin sujunut mutkattomasti.

Lyngenin kirkko on yksi Pohjois-Norjan vanhimmista puukirkoista. Ensi vuonna juhlimme sen 250-vuotisjuhlaa, sillä kirkko valmistui vuonna 1775. Kirkkoa laajennettiin jo vuonna 1840, ja nykyisin istumapaikkoja on 310 hengelle. Paikallisten perinteiden mukaisesti virsien veisuu on keskeisessä roolissa, ja vuodenkiertoon kuuluvat myös seudun herätysliikkeiden kokoontumiset.

Ennen 1900-luvun alkupuolen norjalaistamispoliittikkaa ihmiset puhuivat näillä seuduilla myös saamen ja suomen kieltä. Tämän vuoksi lausun jumalanpalveluksen päätteeksi Herran siunauksen kveeniksi, pohjoissaameksi ja norjaksi, kuten muutkin Pohjois-Tromssan rovastikunnan papit.

Luonto ja valon vaihtelu virkistävät

Vuonot ja vuoret ympäröivät Ylkeänmuotkan taajamaa Lyngenin niemimaan sydämessä. Nykyisin minulla on enemmän aikaa harrastuksiin, kuten vuorilla vaeltamiseen, kielten opiskeluun ja historiaan perehtymiseen.

Opiskelin teologiaa Helsingin yliopiston ohella myös Münchenissä, ja Alpeilla vaeltamisesta tuli intohimo. Lyngenin niemimaa on tunnettu ”Lyngenin alpeistaan”, jotka muodostavat Tromssan läänin korkeimman vuoriston.

Eniten minua huolestutti kaamos, ja ajatus lähes kahdesta kuukaudesta ilman auringonnousua tuntui aluksi pelottavalta. Siksi kyselin ennen Lyngenin papinpaikan hakemista Tromssassa asuvilta suomalaisilta heidän kokemuksiaan kaamoksesta.

Viime talvena kahden viikon kaamoskokemukseni venyi kahdeksi kuukaudeksi. En kuitenkaan kokenut väsymystä, sillä oli erityisen kiehtovaa seurata värien vaihtelua taivaalla ja ympäristössä. Horisontin takaa kajastava vähäinen valo värittää lumista maisemaa omintakeisella ja jatkuvasti muuttuvalla tavalla.

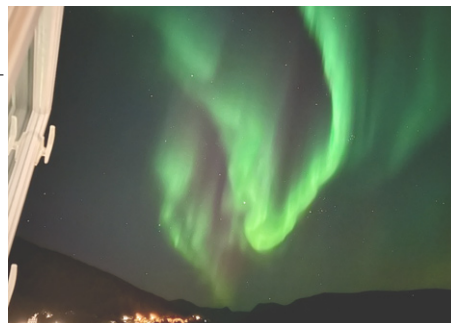
Muistoissa suomalaiset ja joululaulut

Työskentelyni suomalaisten pappina koko Norjassa on jättänyt jälkeensä paljon muistoja. En kaipaakaan matkustamista, jota kertyi parhaimmillaan 80–100 päivää vuodessa. Usein kuitenkin mieleeni nousee ihmisiä, joihin olen tutustunut eri paikkakunnilla. Tavoitteenani oli laajentaa suomalaisen seurakunnan läsnäoloa koko Norjaan, minkä vuoksi tein yhteistyötä eri puolilla maata toimivien suomalaisten yhdistysten ja norjalais-suomalaisten seurojen kanssa.

Adventin ja jouluaajan jumalanpalvelukset ovat muodostuneet tärkeiksi kohtaamispaikoiksi, joissa suomalaiset joulun virret ja laulut auttavat pohtimaan elämää kristinuskon sanoman äärellä.

Kiitän kaikista kohtaamisista vuosien varrella. Siunatkoon kolmiyhteinen Jumala elämäänne.

Olen nyt siirtynyt Kirkonkukko-lehden lukijoihin – niihin, jotka ahmivat lehden kannesta kanteen heti sen saavuttua postilaatikkoon. Onnittelut 30-vuotiaalle julkaisijalle!

Anssi Elenius

Som präst i den norska kyrkan i Nord Tromsø

Prosten Anssi Elenius arbetade som finländarnas präst i Norge under åtta och ett halvt år. För ett år sedan flyttade han över i norska kyrkans tjänst. Han delar nu med sig av sina erfarenheter från sitt nya jobb.

Numera är jag norsk sockenpräst i Lyngen, som är grannkommun till Tromsø. Jag träffar människor i alla åldrar och i olika livssituationer varje dag, vilket gör arbetsdagarna mångsidiga. Den främst norsktalande arbetsmiljön och dess lokala dialekter har sina egna utmaningar. Det har dock gått smidigt att byta arbetsrutiner och predikospråket till norska.

Lyngen kyrka är en av de äldsta träkyrkorna i Nordnorge. Nästa år firar vi dess 250-årsjubileum, eftersom kyrkan stod färdig år 1775. Kyrkan byggdes ut redan 1840, och idag finns det plats för 310 personer. I enlighet med lokala traditioner spelar sång av psalmer en central roll och årscykeln omfattar även väckelserörelserns sammankomster i regionen.

Innan förnorskningspolitikens i början av 1900-talet talade man i dessa trakter även samiska och finska. Av den här anledningen reciterar jag i slutet av gudstjänsten Herrens välsignelse på kvenska, nordsamiska och norska, liksom de andra prästerna i Nord Troms prosteri.

Naturen och det växlande ljuset är uppfriskande

Fjordar och berg omger tätorten Lyngen i hjärtat av Lyngenshalvön. Numera har jag mer tid för fritidsintressen, som att vandra i bergen, studera språk och lära mig mer om historia.

Förutom Helsingfors universitet studerade jag teologi även i München och att vandra i Alperna blev då min passion. Lyngenshalvön är känd för ”Lyngensalperna”, som utgör den högsta bergskedjan i Trömsö län. Det som oroade mig mest var mörkertiden. Tanken på nästan två månader utan soluppgång verkade skrämmande till en början. Det var därför jag, innan jag sökte prästtjänsten i Lyngen, frågade de finnar som bor i Tromsø om deras upplevelser av mörkertiden.

Förra vintern sträckte sig så min två veckor långa mörkertid till två månader. Jag kände mig ändå inte trött, för det var särskilt fascinerande att se de skiftande färgerna på himlen och i omgivningarna. Det lilla ljuset som reflekteras bakom horisonten färgar snölandskapet på ett säregnet och ständigt föränderligt sätt.

Finländarna och julsångerna finns i mina minnen

Mitt arbete som präst för finländarna i hela Norge har efterlämnat många minnen. Jag saknar inte själva resandet. I bästa fall blev det 80–100 dagar om året. Men jag tänker ofta på människorna som jag har träffat på olika platser. Mitt mål var att utöka närvaron av Den finländska församlingen över hela Norge, därför samarbetade jag med finska föreningar och norsk-finsk klubbverksamhet i stora delar av landet. Advents- och julgudstjänsterna har blivit viktiga mötesplatser, där finländska psalmer och julsånger hjälper till med att reflektera över livet i ljuset av kristendomens budskap.

Jag tackar för alla möten under årens lopp. Må den treenige Gud välsigna ditt liv.

Jag har nu gått över till att bli en av de Kyrktuppen-läsare som slukar tidningen från pärm till pärm så fort den kommer i postlådan. Grattis till det 30-åriga förlaget!

Anssi Elenius

Rippikoulu: uusia ystäviä ja elämänmittaisia muistoja

TEKSTI PÄIVI AIKASALO

Rippikoulu on monen nuoren elämässä käännekohta ja juuri nyt kodeissa pohditaan erilaisia vaihtoehtoja. Aikuisen omat rippikoulu-muistot tulevat mieleen. Maailma muuttuu, mutta nuoruus pysyy, ja siihen liittyy usein epävarmuutta uuden edessä. Sanni Selin Oslostä päätyi Suomeen Orivedelle Päiväkummun leirikeskukseen kansainväliseen rippikouluun ja Lenny Forsström Stavangerista lähti Lappiin vaeltamaan.

Sanni muistelee rippileiriä lämmöllä ja kokee, että sai mahtavia muistoja matkaan.

-Minulla on jo nyt ikävä leiriä ja en kadu pätkääkään leirille menemistä, ihana leiri täynnä ikimuistoisia hetkiä, parhaat kymmenen päivää elämässäni tähän mennessä! Suosittelen kovasti riparille menemistä, pääsee tapaamaan paljon uusia ihmisiä, oppimaan paljon kaikkea uutta ja pitämään hauskaa.

Kansainvälistä tunnelmaa Orivedellä

Sanni kertoo, että hän suunnitteli ensin tunnustuksetonta prometheus-leiriä, protuleiriä, mutta paikka hänelle ei sellaiselta löytynyt. Sitten vanhempien avustuksella löytyi netistä Suomessa järjestettävä kansainvälinen ripari.

Sannin vanhemmat Simo ja Riitta Selin muistelevat omaa rippikouluaikaansa. Riitta oli leirillä pääkaupunkiseudulla. Simo asui perheensä kanssa ulkomailla, mutta tuli rippileirille Suomeen, Aholansaareen. Aholansaari Nilissä on herännäisjohtaja Paavo Ruotsalaisen

kotisaari ja siellä järjestetään edelleenkin rippikouluja.

Sekä Simon että Riitan leiri oli ollut mukavaa yhdessäoloa ja uusia ystäviäkin saatiin. Sannille toivottiin samaa; hyviä pohdintoja koko elämän varalle, mukavia muistoja ja tutustumista toisiin ulkomailla asuviin suomalaisiin.

-Ennen Sannin leiriä meille vanhemmille järjestettiin infotilaisuus, jossa jo välittyi ohjaajien pätevyys ja pitkä kokemus rippileirien järjestämisestä, mikä helpotti myös leiriin valmistautumista.

Sanni kertoo, että alkujännitys karisi kokonaan puolen tunnin jälkeen ja leirillä oli rento tunnelma. Kaikki otettiin mukaan.

Leirin päiväohjelma alkoi aamupalalla ja lipun nostolla. Sen jälkeen oli aamuhartaus ja Raamattuhetki sekä oppitunti. Lounaan jälkeen oli vapaata aikaa, jolloin hengailtiin ulkona ja pelattiin koripalloa, lentopalloa tai jalkapalloa. Päivällä sai myös käydä uimassa tai osallistua leirin bändin harjoituksiin. Päiväkahvin jälkeen vietettiin aikaa ulkona isosten johdolla. Sitten

Sanni Selin oli kesän 2024 rippikoululainen. Rippikouluun kuuluu omaan seurakuntaan tutustuminen ennen varsinaista leirijaksoa. Yksi tutustumiskerta tapahtui Oslon Margareta-kirkolla.

Sanni Selin konfirmaatiopäivänä vanhempiensa Simon ja Riitan kanssa.

jälleen oppitunnille. Päivällinen syötiin viideltä ja kuudelta hiljennettiin yhteiseen iltakirkkoon tunnelmallisessa riihikirkossa. Yhteinen isosten järjestämä iltaohjelma alkoi kahdeksalta. Siihen kuului teatteriesityksiä, leikkejä ja yhteislauluja. Päivä päättyi iltapalan jälkeen lipun laskuun ja hiljentymiseen riihikirkossa. Hiljaisuus alkoi yhdeltätoista.

Sannin mielestä parasta leirillä oli vapaa-aika ja iltaohjelmat, jolloin pääsi parhaiten tutustumaan toisiin leiriläisiin. Sannin huoneessa oli kolme muuta tyttöä. Leirin ruoka oli erinomaista ja usein oli myös jälkiruokaa.

Sanni toteaa, että ei ennen leiriä ollut uskovainen, eikä ole vielä, mutta hän näkee kristillisyyden ihan eri näkökulmasta ja eri tavalla nyt, kun hän tietää paljon enemmän siitä. Oppimistaan asioista Sanni mainitsee sen, että nyt hän ymmärtää, miksi ihmiset tarvitsevat Jumalaa, mikä on Pyhä Henki ja mitkä ovat sen tehtävät. Hän oppi lukemaan Raamattua ja löytämään jakeita sieltä.

Sannin konfirmaatio pidettiin leirikeskuk-

sen isossa valkoisessa teltassa. Simon ja Riitan mukaan juhla oli nuorten näköinen tilaisuus, jossa musiikista vastasi leiriläisistä ja isosista koottu bändi. Leiriläisten hyvä tunnelma välittyi vieraillekin.

Sannin konfirmaatio osui perheen kesäloman viimeiseen päivään. Siksi he päätyivät järjestämään pienet juhlat leiripaikan lähelle Jupajoelle, Walleniuksen Wapriikkiin. Sieltä varattiin tilat ja tarjoilut. Perhe olisi mielellään pitänyt isot juhlat, jossa olisi ollut mahdollista tavata enemmänkin niitä Suomessa asuvia sukulaisia, joita harvoin tavataan. Tällä kerralla se ei ollut mahdollista, mutta juhlittiin pienellä porukalla ja tunnelma oli oikein rento ja mukava.

Nuoren leiriä pohtiville muille suomalaisvanhemmille Simo ja Riitta haluavat sanoa, että kansainvälinen rippileiri Suomessa oli hyvä tapa tutustua muihin samassa tilanteessa oleviin eli muissa maissa asuviin suomalaisnuoriin.

- Leiri oli kaksikielinen eli käytimme suomea ja englantia. Tämän vuoksi suomen kielen

Lenny Forsström vietti rippikoulunsa Saariselän tunturimaisemissa. Ennen rippikoulua Lenny osallistui niin sanottuun lähijaksoon, ja osana lähijaksoa Lenny osallistui perheineen Norjan suomalaisen seurakunnan järjestämään vaellukseen Preikestolenille. Vaelluksen yhteydessä pidettiin hartaushetki. Kuvassa Forsströmin perhe Preikestolenilla.

taitoakaan ei kannata murehtia. Sain monta uutta ystävää, joihin pidän yhteyttä ja joita aion tavata kun olemme samaan aikaan Suomessa, Sanni kertoo.

Lenny lähti Lappiin vaeltamaan

Stavangerilaisen Forsströmin perheen Lenny osallistui Suomen Kansanlähetyksen vaellus-rippikouluun Inarin Saariselällä. Forsströmin perhe ulkoilee paljon ja siksi Lenny päätyi tälle leirille. Lennyn isä Peter Forsström kertoo vanhempien toivoneen, että nuori saisi ikäisiään kavereita Suomesta, hyviä muistoja ja kiinnostuisi Lapin maisemista vielä entistä enemmän. Kaikki toiveet toteutuivat.

Peter kuvaa, että leirillä nuori muuttui avoimemmaksi ja reippaammaksi lukuisien leikkien kautta ja myös suomen kieli parani. Lenny sai mukaansa myös hauskoja tapoja, jotka tuotiin leiriltä oman mökkisaunan löylykisaan. Nyt omassakin saunassa lauletaan seisaaltaan

Maamme-laulua!

- Tämä löylykilpailurituaali oli suomalais-norjalaiselle pojallamme hieno leirikokemus, toteaa Peter.

Eniten jännitystä tuotti se, että Lenny ei tuntenut muita leirille tulevia nuoria. Asia helpottui huomattavasti, kun selvisi, että kaikki muutkin tulijat olivat toisilleen tuntemattomia. Kolmetoista leiriläistä, kuusi isosta, kaksi nuorisotyöntekijää sekä kaksi bussikusia ja pappi lähtivät bussilla Riihimäen läheltä Ryttylästä kohti Saariselkää ja bussi vei heidät sinne yhdessä yössä. Muu perhe päätti lähteä Kiilopäälle pyörävaellukselle tämän leirivaelluksen ajaksi.

Peter kertoo, että perhe ei tiennyt Kansanlähetyksen toiminnasta kirjoitettiin paljon ennen leiri-paikan varaamista. Kun he itse seisoivat konfirmaatio-tilaisuudessa Kansanlähetyksen juhlassa Ryttylässä ja nuoret saapuivat ylpeinä alttarille, lauloivat reippaasti mukana ja olivat kuin yhtä suurta perhettä, vanhemmat Sanna ja

Peter tiesivät, että he olivat tehneet oikean päätöksen.

Lenny oli toivonut itselleen vain pieniä juhlia ilman puheita ja omassa juhlassa paikalla olivatkin vain lähimmät sukulaiset, serkut ja yksi kaveriperhe. Perhe oli valmistanut lyhyen filmin nuoren elämänvaiheista ja harrastuksista. Tämä filmi esitettiin ruokailun ja kakkukahvien välissä. Nuori oli tyytyväinen juhlaansa.

Isä Peter toteaa, että ripari Lapissa oli ammattilaisten toteuttama alusta loppuun ja he voivat lämpimästi suositella tätä leiriä reippaille nuorille, jotka haluavat hieman seikkailua elämään.

Kotiseurakuntaan tutustuminen

Rippikouluun kuuluu ennen leirijaksoa omaan kotiseurakuntaan tutustuminen. Peter Forsström kertoo ilahtuneensa siitä, että nuo-

relle voitiin suunnitella oma lähijakso ja suomalaispappi olisi mukana toteuttamassa sitä.

Osana lähijaksoa tehtiin yhteinen hartaushetki Stavangerin Preikestolenilla ihailien Lysefjordenin jylhiä maisemia. Perhe kävi myös paikallisen Stokkan kirkon 50-vuotisjuhlatilaisuudessa, jossa nuori sai tutustumisen myös ehtoollisen viettoon. Saimme myös hyviä vinkkejä jo varattuun Lapin ripariin, kertoo Peter.

Sanni Selin perheineen taas tutustui kotiseurakuntaan osallistumalla äitienpäivänä jumalanpalvelukseen ja äitienpäiväjuhlaan. Lisäksi Sanni vietti kesäistä pyhäpäivää papin seurassa, osallistui jumalanpalvelukseen ja sen valmisteluun sekä toteuttamiseen Margareta-kirkossa ja perehtyi muuhun seurakunnan toimintaan toimistollamme Kirkon talossa Oslossa.

- Papin työt avautuivat aivan uudella tavalla, kertoo Sanni.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko tarjoaa ulkomailla asuville nuorille Suomessa järjestettävää Kansainvälistä rippikoulua, josta vastaa Lasten ja nuorten keskus ja Lähetysseura. Nämä rippikoulut järjestetään Orivedellä Päiväkummussa ja rippikoulun kielenä on suomi ja englanti.

<https://www.lastenjanuortenkeskus.fi/kansainvaliset-rippikoulut/>

Saamenkielisille seurakuntamme jäsenille on mahdollista osallistua Suomessa Utsjoella järjestettävään saamelaiseen rippikouluun. Rippikoulun kielenä on suomi ja pohjoissaame.

Suomalaiset seurakunnat ottavat nuoria omiin rippikouluihinsa. Myös Norjan kirkon rippikoulu on vaihtoehto.

Rippikouluun voi osallistua vaikka ei kuuluisi kirkkoon. Konfirmaatioon osallistuminen edellyttää seurakunnan jäseneksi liittymistä ja kastetta, mikäli se puuttuu.

Rippikouluun liittyvästä kotiseurakuntaan tutustumisesta kannattaa keskustella Norjan suomalaispapin Päivin kanssa. Tähän yritetään löytää jokaiselle nuorelle sopiva vaihtoehto. Päivin yhteystiedot löytyvät seurakuntamme nettisivuilta www.finskekirke.no

Skriftskolan: nya vänner och livslånga minnen

TEXT PÄIVI AIKASALO

Skriftskolan är en vändpunkt i många ungas liv och just nu överväg olika alternativ i många hem. En vuxens egna minnen ifrån skriftskoltiden dyker upp. Världen förändras, men ungdomstiden finns kvar, och med den följer ofta en viss osäkerhet inför det nya. Sanni Selin från Oslo hamnade i Orivesi, Finland, på Päiväkumpu lägercentrums internationella skriftskola och Lenny Forsström gick på vandring i Lappland.

Sanni tänker tillbaka på skriftskolläget med glädje och känner att hon fick fina minnen därifrån.

-Jag saknar skribaläget redan nu och jag ångrar verkligen inte att jag åkte just dit på läger. Ett underbart skriftskolläger fullt av minnesvärda stunder, de bästa tio dagarna i mitt liv så här långt! Jag rekommenderar på det varmaste att åka på konfirmationsläger, du träffar många nya människor, lär dig många nya saker och har kul.

Internationell atmosfär i Orivesi

Sanni berättar att hon först planerade en borgerlig konfirmation, ett Promethusläger, ett protuläger, men det fanns inte någon ledig plats för henne där. Sedan hittade hon på nätet med hjälp av sina föräldrar den internationella skriftskolan som ordnas i Finland.

Sannis föräldrar, Simo och Riitta Selin, minns bägge sin egen skriftskoltid. Riitta var på ett läger i huvudstadsregionen. Simo bodde utomlands med sin familj, men kom till Aholansaari i Finland på skriftskolläget. Aholansaari i Nilsia är väckelseledaren Paavo Ruotsalainens

hemö och där hålls skriftskolor än idag.

På såväl Simos som Riittas läger hade man trevligt umgänge och de fick nya vänner. Det samma hoppades man på för Sannis del; bra reflektioner inför livet, fina minnen och att hon skulle lära känna andra utlandsfinländare.

-Innan Sannis läger ordnades ett informationsstillfälle för oss föräldrar där skriftskollärens meriter och långa erfarenhet av att anordna skriftskolläger förmedlades, vilket gjorde det lättare med förberedelserna inför läget.

Sanni berättar att den inledande nervositeten helt avtog efter den första halvtimmen och läget hade en avslappnad atmosfär. Man såg till att alla kände sig välkomna.

Lägerdagarnas program började alltid med upphissning av flaggan och frukost. Därefter var det morgonandakt och bibelstund samt en lärotimme. Efter lunchen hade vi fritid, då umgicks vi och spelade basket, volleyboll eller fotboll. Under dagens lopp kunde man också simma eller spela instrument i lägets musikband. Efter eftermiddagskaffet var vi utomhus under ledning av ungdomsledarna. Sedan tillbaka till nästa lärotimme. Middagen åts klockan fem och klockan sex blev det att roa ned sig inför

Sanni tänker tillbaka på skriftskolläget med glädje och känner att hon fick fina minnen därifrån.

den gemensamma kvällsyrkan i den stämningfulla rian. Det kvällsprogram som de vuxna gemensamt planerade för oss började klockan åtta. Det bestod av teaterföreställningar, lekar och så sjöng vi tillsammans. Dagen avslutades efter kvällsmaten med gemensam ro i kyrkan i rian samt att vi tog ned flaggan. Stillheten sänkte sig vid elva.

Det bästa med läget tyckte Sanni var fritiden och kvällsprogrammen, då man bäst kunde lära känna de andra konfirmanterna. Sanni delade rum med tre andra flickor. Maten på skriftskolläget var jättegod och ofta fick man också efterrätt.

Sanni konstaterar att hon inte var troende innan konfirmationsläget, och det är hon fortfarande inte, men hon ser på kristendomen från ett helt annat perspektiv och på ett annat sätt nu när hon vet mycket mer om den. Bland det hon lärde sig nämner Sanni att hon nu förstår varför människor behöver Gud, vad den Helige Ande är och vad den har för uppgifter. Hon lärde sig att läsa Bibeln och slå upp verser i den.

Sannis konfirmation hölls i lägercentrets stora vita tält. Enligt Simo och Riitta var festen en tillställning som passade ungdommen. Nå-

ra av lägerdeltagarna och de vuxna som bildat ett band särskilt för läget stod för musiken. Den goda stämningen förmedlades från lägerdeltagarna till gästerna.

Sannis konfirmation inföll på familjens sista sommarlovsdag. Det var därför det slutade med att de anordnade en liten fest nära läget i Juupajoki i Walleniuksen Wapriikki. Där beställdes sal och catering. Familjen hade gärna haft en större fest, så det hade varit möjligt att träffa fler av de släktingar som bor i Finland, som sällan träffas. Den här gången gick det inte, men man firade med en liten grupp och stämningen var väldigt avslappnad och bekväm.

För andra finländska föräldrar som funderar på skriftskolläget till sin ungdom vill Simo och Riitta säga att det internationella konfirmationsläget i Finland var ett bra sätt att lära känna andra finländska ungdomar som är i samma situation, det vill säga de som bor utomlands.

-Läget var tvåspråkigt, vi använde både finska och engelska. Tack vare det här behöver du inte heller oroa dig för dina finska språkfärdigheter. Jag fick många nya vänner som jag

håller kontakten med och som jag planerar att träffa när vi är i Finland samtidigt, förklarar Sanni.

Lenny gick på vandring i Lappland

Lenny i familjen Forsström från Stavanger deltog i Folkmissionen i Finlands vandringskola i Saariselkä i Enare. Familjen Forsström går ofta ut på tur och det var därför Lenny hamnade på det här skriftskolläget. Lennys pappa, Peter Forsström, berättar att föräldrarna hoppades på att ynglingen skulle få vänner i sin egen ålder från Finland, goda minnen och bli ännu mer intresserad av landskapet i Lappland. Alla önskningar gick i uppfyllelse.

Peter förklarar att på lägret blev den unge mer öppen och livlig säkert tack vare de många lekarna och dessutom förbättrades hans språkfärdigheter i finska. Lenny fick även med sig roliga vanor som togs med ifrån bastulaven på skriftskolläget till bastun i den egna stugan. Nu sjunger vi också den finska nationalsången stående i vår egen bastu!

- Den här ritualen var en stor lägerupplevelse för vår finsk-norske son, gläds Peter.

Det mest spännande var att Lenny inte kände de andra ungdomarna som kom till konfirmationslägret. Den saken blev mycket lättare när det visade sig att alla andra lägerdeltagare också var främlingar för varandra. Tretton konfirmanter, sex vuxna samt två ungdomsledare och två busschaufförer och en präst reste med en buss ifrån Ryttylä nära Riihimäki mot Saariselkä och bussen tog dem dit på en natt. Resten av familjen bestämde sig för att åka till Kii-lopää för en längre utflykt på cykel medan konfirmantens vandringstur pågick.

Peter berättar vidare att familjen inte visste så mycket om Folkmissionens verksamhet innan de bokade plats på skriftskolläget. När de själva stod vid konfirmationstillfället i Folkmissionens festsal i Ryttylä och de unga stolta kom fram till altaret, varmhjärtat sjöng med och var

som en stor familj, visste föräldrarna Sanna och Peter att de hade gjort rätt beslut.

Lenny hade bara önskat sig en liten fest utan tal, och på hans fest var bara hans närmaste släktingar, kusiner och en vänfamilj närvarande. Familjen hade förberett en kort film om skeden i den unge mannens liv och hobbyer. Den här filmen visades mellan maten och kaffet. Den unge konfirmanter var nöjd med sitt sällskap.

Pappa Peter konstaterade att lägret i Lappland arrangerades av proffs från början till slut och de kan varmt rekommendera det här konfirmationslägret till energiska ungdomar som vill ut på ett litet äventyr i livet.

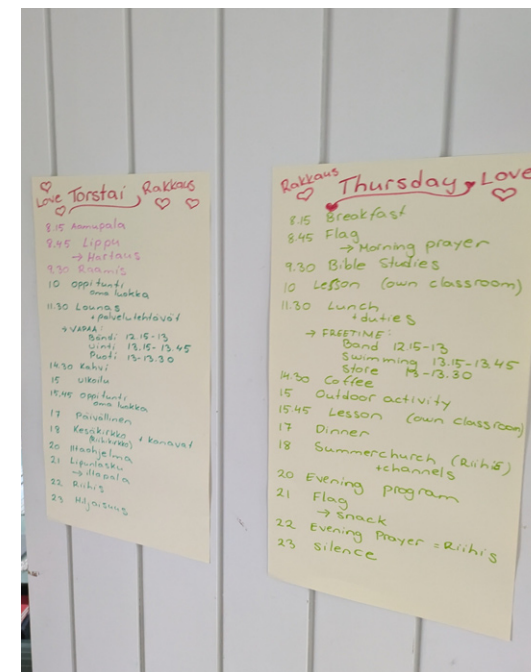
Lär känna din hemförsamling

Som del av skriftskolan ingår det att lära känna sin hemförsamling innan lägertiden. Peter Forsström säger att han var glad över att det gick så smidigt att planera den här sekvensen till sonen och att den finska prästen var med och genomförde det hela.

Som en del av det här gjordes en gemensam andaktsstund på Preikestolen i Stavanger, där man beundrade Lysefjordens karga Landskap. Familjen deltog också i 50-årsfirandet av den lokala Stokka kyrka, där ynglingen också fick bekanta sig med hur nattvarden firas. Vi fick också bra tips till den redan bokade skriftskolan i Lappland, säger Peter.

Sanni Selin och hennes familj fick däremot lära känna hemförsamlingen genom att delta i gudstjänsten och morsdagsfirandet på morsdag. Dessutom tillbringade Sanni i somras en söndag i sällskap med prästen, deltog i gudstjänsten samt dess förberedelse och genomförande i Margaretakyrkan. Hon lärde sig också om annan församlingsverksamhet på församlingens kontor i Kyrkans Hus i Oslo.

- Jag fick en helt ny inblick i prästens arbete, förklarar Sanni.

Det bästa med lägret tyckte Sanni var fritiden och kvällsprogrammen, då man bäst kunde lära känna de andra konfirmanterna.

Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland erbjuder de finländska ungdomar som bor utomlands en i Finland anordnad internationell skriftskola, som drivs av Centrum för barn och ungdom och Missionssällskapet. Dessa skriftskolor organiseras i Päiväkumpu i Orivesi och skriftskolans språk är finska och engelska.

<https://www.lastenjanuortenkeskus.fi/in-english/>

Det är möjligt för de samisktalande medlemmarna i vår församling att delta i den samiska skriftskolan som ordnas i Utsjoki i Finland. Språken i skriftskolan är finska och nordsamiska.

Finländska församlingar tar ungdomar till sina egna skriftskolor. Den norska kyrkan skriftskolan er också ett alternativ.

Du kan delta i en skriftskola även om du inte tillhör en kyrka. Deltagande i själva konfirmationen kräver att man blir medlem i kyrkan och därmed att man blir döpt, ifall dopet saknas.

Att lära känna sin hemförsamling i anknytning till skriftskolan är värt att diskutera med Päivi, finländarnas präst i Norge. Tillsammans försöker vi hitta ett lämpligt alternativ till varje ungdom. Päivis kontaktuppgifter finns på vår församlings hemsida www.finskekirken.no.

Adventin tapahtumia

Suomalaisia jumalanpalveluksia joululauluineen järjestetään samaan tapaan eri puolilla maata kuin aiempina vuosina. Tarkat tiedot kaikista tapahtumista löydät seurakunnan verkkosivulta ja Facebook-sivulta.

Advents händelser

Finländska julgudstjänster ordnas på samma ställen som tidigare år. Närmare information om alla evenemang finner du på vår hemsida samt på vår Facebook-sida.

Bodø: Adventtikirkko ja joululaulut

Pe 22.11.2024 klo 18.00 Rønvik kirke, Amtmann Worsøes gate 28 A, 8012 Bodø

Trondheim: Adventtihartaus ja suomalainen joulujuhla

Su 24.11.2024 klo 15.00 Bakklandet menighetssenter, Aasmund Vinjes gate 4, 7015 Trondheim

Bergen: Kauneimmat joululaulut ja adventtihartaus

Ti 26.11.2024 klo 18.00 Domkirkeboligene, Kong Oscars gate 88, 5018 Bergen

Kristiansand: Adventtikirkko ja joululaulut

Ke 27.11.2024 klo 18.00 Torridal kirke, Hommeren 2, 4618 Kristiansand

Oslo: Kauneimmat joululaulut

Pe 29.11.2024 klo 18.00 Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Tromssa: Adventtikirkko ja joululaulut

Su 1.12.2024 klo 15.00 Grønnåsen kirke, Dramsvegen 203, 9010 Tromsø

Hammerfest: Adventtikirkko ja joululaulut

Ma 2.12.2024 klo 18.30 Rypefjord kirke, Kirkegårdsveien 21, 9610 Rypefjord

Båtsfjord: Adventtikirkko ja joululaulut

Ti 3.12.2024 klo 18.00 Båtsfjord kirke, Prestegårdsbakken, 9990 Båtsfjord

Vadsø: Adventtikirkko ja joululaulut

Ke 4.12.2024 klo 18.00 Vadsø kirke, Amtmannsgata 1C, 9800 Vadsø

Kirkenes: Adventtikirkko ja joululaulut

To 5.12.2024 klo 18.00 Kirkenes kirke, Kirkegata 5, 9900 Kirkenes

Stavanger: Adventtikirkko ja joululaulut

Su 8.12.2022 klo 15.00 Stokka kirke, Christian Skredsvigs vei 23, 4023 Stavanger

Karasjok: Adventtikirkko ja joululaulut

Ma 9.12.2024 klo 18.00 Norjan aika, Karigasniemen kappeli, Ylätenontie 104, 99959 Karigasniemi

Lakselv: Adventtikirkko ja joululaulut

Ke 11.12.2024 klo 18.00 Lakselv kirke, Kirkeveien 1, 9700 Porsanger

Alta: Adventtikirkko ja joululaulut

To 12.12.2024 klo 18.00 Elvebakken kirke, Kirkegårdsveien 2, 9515 Alta

Oslo: Joulumessu

La 14.12.2024 klo 18.00 Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Hamar: Adventtihartaus ja joululaulut

Ti 17.12.2024 klo 18.00 Ynglingen Hamar KFUK/KFUM, Furnesvegen 1, 2317 Hamar

Parhaat onnittelut nuorelle aikuiselle

Piispa Jukka Keskitalon tervehdys

Norjan suomalainen seurakunta on saavuttanut 30 vuoden iän. Sillä on nyt vakiintunut paikkansa monien Norjassa asuvien suomalaisten elämässä. 30-vuotias on hyvinkin aikuinen mutta edelleen nuori, ja tämän ikäisen elämä voi helposti saada vielä uusiakin suuntia.

Tahdon onnitella Norjan suomalaista seurakuntaa ja toivottaa sille Jumalan siunausta. Seurakunta tekee tärkeää työtä suomalaisten parissa – paitsi Oslossa niin myös pohjoista Norjaa myöten. Sille on syntynyt jo oma toimintakulttuurinsa. Taloudellinen asema on turvattu, sillä seurakunta on virallisena Norjassa toimivana uskonnollisena yhdistyksenä Norjan valtion tuen piirissä.

Sain vierailla seurakunnassanne Oslossa tammikuussa 2023. Iloitsin tuosta mahdollisuudesta tutustua väkeenne ja toimintaanne. Vierailusta jäi luottavainen mieli. Mieleeni jäi positiivisena seikkana myös se, kuinka kirkkoneuvosto kantaa vastuuta ja suunnittelee toimintaa. Vastuuta on näin jaettu laajemmille hartioille.

Jukka Keskitalo

Oulun hiippakunnan piispa ja ulkosuomalaisten vastuupiispa

Bästa hälsningar till den unga vuxna

Biskop Jukka Keskitalos hälsning

Den finländska församlingen i Norge har fyllt 30 år. Den har nu en etablerad plats i livet för många finländare som är bosatta i Norge. En 30-åring är redan vuxen, men fortfarande ung, och en i den här åldern kan fortsatt lätt ta nya riktningar.

Jag vill gratulera Den finländska församlingen i Norge och önska den Guds välsignelse. Församlingen gör ett viktigt arbete bland finländare - inte bara i Oslo utan också helt längst upp i norra Norge. Församlingen har redan skapat sin egen verksamhetskultur. Den ekonomiska ställningen är säkrad, eftersom församlingen är en officiell sammanslutning som verkar i Norge och stöds av den norska staten.

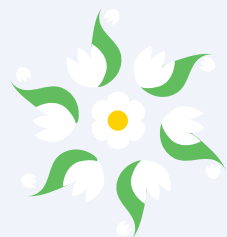
Jag besökte er församling i Oslo i januari 2023. Jag var glad över att få möjligheten att lära känna de som arbetar i församlingen och bekanta mig med verksamheten. Besöket fick mig att känna mig trygg. Något särskilt positivt som jag minns är hur ert kyrkoråd tar ansvar och planerar för kommande aktiviteter. Ansvaret är alltså fördelat på bredare axlar.

Jukka Keskitalo

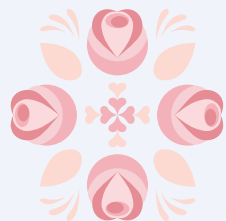
Biskop i Uleåborgsstift och ansvarig biskop för finländare utomlands

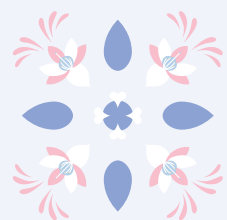
Kirkolliset toimitukset Kyrkliga förrättningar

Kastettu • Döpta

Avioliitto • Äktenskap

Hautaan siunattu • Jordfäst

Säännölliset kokoontumiset

Oslo: Vauvakerho

Keskiviikkoisin klo 11–13
Margareta-kirkon lukusali, Hammersborg torg 8E (Läsrums), Oslo

Bergen: Lastenkerho

Tiistaisin klo 17–19
Nykirken menighetshus, Fredriksbergsgaten 4, Bergen

Oslo: Torstaikahvit

Noin kerran kuussa torstaina klo 14–16
Margareta-kirkon lukusali, Hammersborg torg 8E (Läsrums), Oslo

Oslo: Suomalaisten lauluilta

Kolmena tiistaina 26.11, 3.12 ja 10.12 klo 18–20
Margareta-kirkon lukusali, Hammersborg torg 8E (Läsrums), Oslo

Kevään 2025 tapahtumat

Ensimmäinen vuoden 2025 messu järjestetään Oslon Margareta-kirkolla 12.1 klo 15.
Kevään loput tapahtumat tarkentuvat myöhemmin ja löytyvät seuraavan lehden sivuilta.

Tulevien tapahtumien tarkemmat tiedot ja muutokset löytyvät aina seurakunnan verkkosivuilta finskekirken.no

Nu tändas tusen juleljus

PÄIVI AIKASALO
FINLÄNDARNAS PRÄST I NORGE

Just nu tränger juleljus, dofter och julmusik in i den mörkaste och kallaste årstiden. Det är också dags att sjunga de bekanta julsångerna. ”Jag drömmer om en jul hemma...” Vid just den här julens intågande påminns vi också om alla tidigare jular. Och vi förundras över att ”tidevarv komma, tidevarv försvinna”.

Julevangeliet är bekant, det har vi hört många gånger. ”Vid den tiden utfärdade kejsar Augustus en förordning...” Men vi människor är inte längre de samma personerna vi en gång var, tiden förändrar människan. Vi har förändrats sedan den julen när vi stod framme vid scenen under skolans julfest, iklädda badrockar föreställandes herdarna som kom fram till julkrubban. Vad är det i julevangeliet som tilltalar oss just i år; barnet, änglarna, stjärnorna, mor eller far?

I julevangeliets berättelse framkommer också mycket mörker och rädslor. Barnet föddes i stallet, med endast värmen ifrån djuren runt sig, herdarna arbetade under tunga och kalla förhållanden. Mitt ibland det vardagliga, mörka och dystra uppenbarade sig den gudomliga verkligheten och ängels budskap ljud: Var inte rädda. Samma budskap ljuder också till oss. Vad än livet bär på, var inte rädda.

Under jultiden vågar vi öppna oss inför trons mysterium. Nu kan även de gamla föryngras, och dansa runt en gran med barn i ring. Samtidigt kan vi tro på samma sätt som ett barn, uppriktigt och tryggt. När Gud uppenbarar sig i form av en människoson är det fråga om mystik och något hemlighetsfullt, som vi inte behöver förstå fullt ut. Samma hemlighet handlar det om när Gud själv föds i våra hjärtan. ”I varje hjärta armt och mörkt, sänd du en stråle blid, en stråle av Guds kärleks ljus, I signad juletid.”

Vi väntar på Gudagåvor i vårt liv i juletiden. Himmelska gåvor förvånar oss med att vara ”gåvor heliga, utsägliga.” I julfriden tänds våra hjärtan också av bön. ”Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt i signad juletid. Giv mig guds ära änglavakt och över jorden frid.” Det ber vi om också den här julen. Och när vi sjunger texten i den bekanta julsången ”Nu tändas tusen juleljus” ber vi i den näst sista versen så här; ”Du stjärna över Betlehem, o, låt ditt milda ljus, få lysa in med hopp och frid, i varje hem och hus.”

Välsignad jul!

Julens planer

Gud, jag har inga ljus i min jul,
ingen kålrotslåda och inga pepparkakor.
Om jag skulle ha en julgran,
skulle den varken ha toppstjärna eller glittrande julgransbollar.
Jultomten kommer inte.
Jag går varken i julkyrkan eller till begravningsplan, men
änglaskaror med mäktig röst kunde gärna få lovsjunga för mig,
för att minna mig på gångna tider.
Så Gud, sådana är mina planer inför den här julen.
Hur ser din jul ut?
Om du inte har något annat för dig, så är du välkommen:
Jag är hemma.

Joulupuu on rakennettu

PÄIVI AIKASALO
NORJAN SUOMALAISPAPPI

Juuri nyt joulun valot, tuoksut ja musiikki tunkeutuvat pimeimmän ja kylmimmän vuodenajan keskelle. On myös aika laulaa tuttuja joululauluja. ”Taas kaikki kauniit muistot mun tulee mielehen...” Tässä joulussa ovatkin läsnä kaikki edelliset joulut. Ihmettelemme myös ajan kuumista.

Joulun kertomus on tuttu, se on kuultu moneen kertaan: ”Ja tapahtui niin päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky...” Mutta me ihmiset emme ole samoja, me muutimme koko ajan, sillä aika muuttaa ihmistä. Me olemme muuttuneet siitä joulusta kun esitimme joulun kuvaelmaa kylpytakissa koulun kuusijuhlissa. Mikä joulun kertomuksessa puhuttelee juuri tänä jouluna: lapsi, enkelit, tähdet, äiti vai isä?

Joulun kertomuksen ympärillä oli monenlaista pimeyttä ja pelkoa. Lapsi syntyi seimeen vain eläimet lämpöönään, paimenet ahersivat ikävässä ja kylmässä työssään. Kaiken arkisen, pimeän ja synkän keskelle ilmaantui jumalallinen todellisuus ja enkeleiden viesti oli: Älkää pelätkö. Sama viesti kajahtaa vahvasti myös meille. Mitä tahansa elämässä onkin, älä pelkää.

Jouluna rohkenemme olla avoimia uskon salaisuudelle. Nyt saa vanhakin nuortua, kuin lapsi leikkimään. Samalla voimme uskoa kuin lapsi, vilpittömästi ja luottavaisesti. Kun Jumala tulee ihmiseksi, on kyse mysteeristä ja salaisuudesta, jota ei tarvitsekaan ymmärtää. Samaa salaisuutta on se, että Jumala itse syntyy sydämeemme. ”Näin sydämeeni joulun teen ja mieleen hiljaiseen taas Jeesus-lapsi syntyy uudelleen.”

Odotamme Taivaan lahjoja elämäämme joulun aikana. Taivaan lahjat yllättävät meidät hyvyydellään ja erilaisuudellaan. Joulun hiljaisuudessa sydämeen syntyy myös rukous: ”En etsi valtaa loistoa, en kaipaa kultaakaan. Mä pyydän taivaan valoa ja rauhaa päälle maan.” Sitä me pyydämme ja rukoilemme tänäkin jouluna. Ja kun laulamme tuttua Joulupuu on rakennettu -laulua, pyydämme sen viimeisessä säkeistössä siunausta: ”Anna, Jeesus, Henkes´ valon jälleen loistaa sieluumme, sytytellä uskon palon. Siunaa, Jeesus, joulumme.”

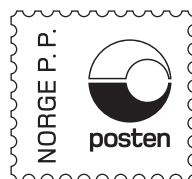
Siunattua joulua!

Joulun suunnitelmat

Jumala, minun joulussani ei ole mitään kynttilöitä,
ei lanttulaatikkoo eikä piparkakkuja.
Jos minulla olisi joulukuusi,
siinä ei olisi tähteä eikä kiiltäviä palloja.
Joulupukki ei tule.
Kirkossa en käy enkä hautuumaalla,
mutta enkelitaivaan voisin veisata
ja muistella menneitä.
Niin että tämmöiset joulusuunnitelmat minulla on, Jumala.
Minkälainen joulu sinulla on tulossa?
Jos ei sinulla ole muuta tekemistä, niin tervetuloa:
minä olen kotona.

PRIORITY

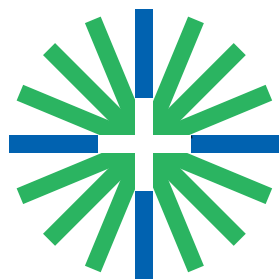

Avsender
Den finske menigheten i Norge
Rådhusgata 1–3
0151 OSLO

Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge

+47 22 21 10 00
post@finskekirken.no

www.finskekirken.no
www.facebook.com/finskekirken
www.evl.fi/ulkosuomalaiset

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE